

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/10/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617201470
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5617201470.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: G. B., nar. XX.X.XXXX, bytom X. XXX, XXX XX D., zastúpený advokátom JUDr. Vladimírom Sidorom, so sídlom Železničná 4/ A, 920 01 Hlohovec, IČO: 42 256 593, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 870,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4Csp/38/2017-82 zo dňa 24.08.2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 870,- eur s 5 % úrokom z omeškania od 29.11.2016 do zaplatenia a vo výroku o trovách konania p o t v r d z u j e .

Vo zvyšku sa rozsudku súdu prvej inštancie n e d o t ý k a .

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 870,- eur, s 5 % úrokom z omeškania od 29.11.2016 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Nárok žalobcu posudzoval súd prvej inštancie podľa ustanovení § 11 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. a) - y) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že z obsahu Zmluvy zo dňa 20.11.2012 je nepochybné jej štruktúrovanie na časť 5 - Údaje po požadovanom spotrebiteľskom úvere a časť 6 - Údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere. Označenie týchto častí pri gramatickom výklade potvrdzuje záver, že výsledok kontraktácie sporových strán je vyjadrený v časti 6, ktorá definuje jednotlivé parametre úveru - jeho výšku, počet splátok/splátnosť, výšku splátok vrátane úrokov, celkovú čiastku, ktorú musí dlžník zaplatiť, ročnú percentuálnu mieru nákladov, ročnú úrokovú sadzbu, priemernú ročnú percentuálnu mieru nákladov, sumu poskytnutého revolvingu, celkovú čiastku, ktorú musí dlžník pri revolvingu zaplatiť, predpokladanú ročnú percentuálnu mieru nákladov po poskytnutí revolvingu, ročnú úrokovú sadzbu revolvingu a ročnú úrokovú sadzbu úrokov z omeškania. Súd prvej inštancie mal preukázané, že strany uzavreli aj Dohodu o poskytnutí služby, v zmysle ktorej vznikol žalobcovi ako spotrebiteľovi v súvislosti

so zmluvou ďalší náklad v podobe úhrady sumy 243,67 eur a 166,14 eur, ktoré mali byť splatené ku dňu uzavretia Dohody. V spojitosti s uzavretou zmluvou o úvere predložil žalovaný dlžníkovi následne Oznámenie o schválení úveru, ktoré obsahuje jednotlivé náležitosti úveru, avšak navyše uvádza dátum konečnej splatnosti úveru, modifikuje výšku schváleného revolvingu a absentuje tu odplata z dohody o poskytnutí služby, pokiaľ ide o čiastku 166,14 eur. Uvedené oznámenie bolo formulované jednostranne žalovaným ako veriteľom, nie je podpísané druhou zmluvnou stranou, a preto jeho použitie na účely skúmania náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere nebolo prípustné (obdobne Krajský súd v Žiline, rozsudok sp. zn. 6Co/107/2016). Súd prvej inštancie preto ďalej skúmal, či zmluva zo dňa 20.11.2012 obsahovala náležitosti vymedzené ustanovením § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie považoval za dôvodné námietky žalobcu smerujúce k nesprávnemu údaju o ročnej percentuálnej miere nákladov a s tým súvisiacimi celkovými nákladmi spotrebiteľa (§ 9 ods. 2 písm. j/ Zákona o spotrebiteľských úveroch). Výška úveru mala byť podľa zmluvy 1.260,- eur, výška splátok 87,11 eur a celková čiastka, ktorú mal žalobca zaplatiť, predstavovala podľa zmluvy 2.090,64 eur. Skutočná suma, ktorá bola žalobcovi poukázaná na účet, dosiahla sumu 1.016,33 eur (uvedená suma nebola žalovaným spochybnená). Vychádzajúc z daných parametrov - výška úveru 1.016,33 eur, výška splátky 87,11 eur (v ktorej boli zrejme započítané všetky poplatky), mal správny údaj RPMN predstavovať 114,75 % (Portál finančnej osvety a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR <http://www.fininfo.sk/sk/kalkulacky/kalkulacka-rpmn>). V danej veci bol podľa súdu prvej inštancie žalobcovi poskytnutý úver „revolvingového typu“, avšak reálne čerpal finančné prostriedky len jednorazovo v sume 1.016,33 eur, preto považoval súd za opodstatnené námietky aj v tej časti, ak smerovali k absencii údaja o konečnej splatnosti úveru. Dobu trvania zmluvy bolo možné vyvodiť z počtu splátok (24), ktoré mal dlžník splácať. K otázke povinného vymedzenia splátok v členení na istinu, poplatky a úroky súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na explicitné znenie Zákona o spotrebiteľských úveroch v časti povinnosti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/), nemožno prijať výklad formulovaný žalovaným. Ak by vnútroštátny súd na základe rozsudku Súdneho dvora EÚ C 42-15 (Home Credit Slovakia, a.s./Klára Biróová) vložil toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, doslova by „zlomil“ vnútroštátne právo a toto vnútroštátne právo by nahradil smernicou EÚ (čo je postup typický pre priamy účinok európskej normy). Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok smernice je vylúčený (teda môžeme uvažovať iba o účinku nepriamom) a naznačený postup nebude možný, pretože by sa jednalo o výklad práva contra legem (obdobne Krajský súd v Žiline, rozsudok sp. zn. 6Co/30/2017). Ďalej dôvodil, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere došlo k nesprávnemu stanoveniu výšky ročnej percentuálnej miery nákladov v neprospech spotrebiteľa, absentovali tu údaje o konečnej splatnosti úveru, o výške, počte, termínoch splátok istiny úrokov a poplatkov, dospel k súd k záveru o tom, že dotknutý úver je bezúročný a bez poplatkov zmysle § 11 ods. 1 písm. a) a b) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Uvedený záver mal potom za následok vznik bezdôvodného obohatenia (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka) na strane žalovaného v sume, ktorú žalobca splatil nad rámec istiny úveru. Z predloženého Prehľadu prijatých a odoslaných platieb ku dňu 05.08.2016 (ktorý nebol žalovaným rozporovaný) je zrejmé, že žalobca od žalovaného získal finančné prostriedky v sume 1.016,33 eur. Rovnako bolo preukázané, že žalobca splatil 2.089,92 eur (uvedená suma vyplýva zo zhodných tvrdení strán - prehľady na č. I. 16 a č. I. 60, keďže výpisy z účtov neboli predložené). Výška bezdôvodného obohatenia vzniknutého na strane žalovaného tak podľa súdu prvej inštancie predstavuje 1.073,59 eur (2.089,92 eur mínus 1.016,33 eur). Keďže žalobca žiadal v spore len zaplatenie sumy 870,- eur, mohol súd rozhodnúť len v požadovanom rozsahu. Pre úplnosť na uvedenom mieste súd poukázal na fakt, že aj napriek májúcim výpočtom (č. I. 22 a č. I. 75) žalobca zotrval na žalobnej požiadavke na zaplatenie sumy 870,- eur s príslušenstvom a túto nijakým spôsobom procesne relevantným spôsobom nemodifikoval. Vzhľadom na uplatnený zákonný úrok z omeškania, rozhodol súd o jeho priznaní v zmysle § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. K prvému dňu omeškania došlo dňa 29.11.2016, nie dňa 10.11.2016, ako uvádzal žalobca. V prípade uplatnenia nároku na vydanie bezdôvodného plnenia sa splatnosť dluhu určuje v zmysle ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právny predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Žalobca požiadal žalovaného o plnenie výzvou zo dňa 10.11.2016, pričom zároveň určil lehotu na plnenie 14 dní. Súd započítal 2 pracovné dni na doručenie danej výzvy a následne 14 dní na plnenie, pričom dospel k záveru, že posledným dňom na vydanie bezdôvodného obohatenia bol 28.11.2016 a až od nasledujúceho dňa sa žalovaný dostal do omeškania. Žalobcovi vznikol nárok na úroky z omeškania o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením

peňažného dlhu. Dňa 28.11.2016 dosiahla základná sadzba ECB 0,00 %, výška úrokov z omeškania tak predstavuje 5 %. Vo zvyšnej časti (v rozsahu, v ktorom boli nedôvodne uplatnené úroky z omeškania) súd žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, pričom vychádzal z plného úspechu žalobcu v spore.

4. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný v zákonnej lehote, keď namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie porušuje povinnosť súdu členského štátu EÚ vykladať a aplikovať vlastné vnútroštátne právo v súlade s právnym poriadkom Európskej únie. Ďalej dôvodil, že postup súdu, ktorý odmieta prihliadať na úijné právo s odôvodnením, kedy by podľa neho musel použiť úijnú úpravu, je nesprávny, čo potvrdzuje aj súdna prax a rozhodovacia činnosť Súdneho dvora Európskej únie. Z judikatúry Súdneho dvora EÚ sa však všeobecne vyvodzuje a uznáva princíp nepriameho účinku smernice spočívajúcej v tom, že pochybenie štátu pri implementácii smernice sa rieši tzv. súladným (eurokonformným) výkladom. Ďalej argumentoval, že ani smernica 2008/4/ES a ani vnútroštátne právo nezakotvujú žiadne právo na rozpis splátky v zmluve. Spotrebiteľ má právo vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku, čo zodpovedá jeho právu vyplývajúcejmu z čl. 10 ods. 2 písm. i) smernice. Ani konštrukcia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. nie je založená na tom, že sa upravuje právo spotrebiteľa na rozpis splátky priamo v zmluve. Podľa odvolateľa nie je možné rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 odmietať s tvrdeniami o lámaní vnútroštátneho práva či priamom účinku. O nepriamy účinok sa súd prvej inštancie ani nepokúsil. Argumentácia o „zlomení“ vnútroštátneho práva je vo svojej podstate porušením povinnosti súdu členského štátu rešpektovať úijné právo. Súdny dvor EÚ (§ 110 Konstantinos Adeneler C-212/04, § 44, § 47 Pupino C-105/03) vymedzil hranicu povinnosti eurokonformného výkladu ako hranicu contra legem. Určil, kedy nepriamy účinok do úvahy neprichádza. Výklad contra legem predstavuje popretie účelu zákona. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by nemala žiadny význam, keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. Ďalej odvolateľ tvrdí, že súd postupoval v rozpore so zákonom, keď nerešpektoval ani povinnosť súdneho výkladu vnútroštátneho práva s úijným právom v zmysle Zmluvy o fungovaní Európskej únie a dospel k nesprávnemu záveru o výklade § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., preto navrhol, aby odvolací súd v napadnutom rozsahu rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietla, resp. aby rozsudok zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

5. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca. Zdôraznil, že skutočná výška spotrebiteľského úveru predstavovala sumu 1.016,33 eur, nakoľko žalovaný započítal odplatu za ešte neposkytnutú službu a krátil celkovú výšku úveru, preto poskytnutá suma 1.016,33 eur mala byť celkovou výškou spotrebiteľského úveru. Celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sa rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe a musia byť zahrnuté do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. K námietkam žalovaného, v ktorých tvrdí, že zmluva obsahuje výšku splátky, termín jej splatnosti, ako aj počet splátok, odkazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Smernica ako sekundárny prameň práva Európskej únie je adresovaná členským štátom, pretože len tie sú ňou viazané, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom s prihliadnutím na právnu kultúru toho-ktorého štátu. Vzhľadom na explicitné znenie Zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov nemožno priznať smernici ani nepriamy účinok. Žalobca žiadal rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ustanovením § 379 C. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C. s. p.) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 870,- eur s 5 % úrokom z omeškania od 29.11.2016 do zaplatenia, postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdil. Rovnako aj vo výroku o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 C. s. p. Výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu žalobcu zamietol, sa odvolací súd nedotkol, keďže tento výrok nebol odvolaním napadnutý.

7. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v

dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 C. s. p.).

8. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 C. s. p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

9. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvoláciu námietku žalovaného spočívajúcu v tom, že súd prvej inštancie pochybil, keď nepriznal priamy alebo nepriamy účinok smernice 2008/48/ES. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že súd prvej inštancie nemohol vec posúdiť vo svetle rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 z 09.11.2016, ktorý sa týkal výkladu smernice 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a v zmysle ktorého nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok a v zmysle ktorého, nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere obsahovala rozčlenenie splátok v podobe amortizačnej tabuľky na istinu, úroky či iné poplatky. Pri konflikte smernice a vnútroštátneho zákona členského štátu (ktorý konflikt zrejme vyplýva z obsahu tohto rozhodnutia ako konflikt medzi uvedenou smernicou a zákonom č. 129/2010 Z. z. a pred jeho platnosťou aj zákonom č. 258/2001 Z. z. prijatým za účelom implementácie tejto smernice v SR), musí vnútroštátny súd v prvom rade skúmať, či môže smernici priznať priamy účinok (možnosť smernicu aplikovať priamo a bezprostredne na prípad, ktorý súd rieši). Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátny súd musí skúmať, či môže smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môže Zákon o spotrebiteľských úveroch vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice (eurokonformný výklad zákona) však nie je absolútny, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by sa jednalo o výklad contra legem a rovnako tak eurokonformným výkladom nemožno porušiť ústavný princíp právnej istoty. To znamená, že pokiaľ aj zo smernice vyplýva, že absencia určitých náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere nemá spôsobovať bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, nemožno v tomto svetle vykladať zákon č. 129/2010 Z. z., ktorý vyslovene hovorí, že práve absencia tých istých náležitostí bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru spôsobuje. Takýmto výkladom by došlo k neprípustnému výkladu contra legem. Súčasne, ak by aj súd v tejto veci postupoval tak, že by použil výklad načrtnutý v predmetom rozsudku Súdneho dvora, má za to, že by došlo k nedôvodnému narušeniu ústavného princípu právnej istoty a nedôvodnému odklonu od ustálenej súdnej praxe. Uvedené je neprípustné aj s poukazom na čl. 2 ods. 2 CSP, podľa ktorého právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

10. Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o trovách konania súdu prvej inštancie, keďže tento vykazuje vecnú správnosť.

11. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznáva žalobcovi v plnom rozsahu, keďže bol v odvolacom konaní proti žalovanému úspešný.

12. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 C. s. p.)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)